

Capitolul I

0 propunere de nerefuzat

- Alejandro -

6 martie 2036

Am plecat și am lăsat-o pe Laura în laborator. Aș fi vrut să plec în trombă, fiindcă tromba aparține crizelor așa cum urgențele elimină sau scurtează deliberările. Criza era existentă, urgența însă nu, căci avionul putea decola numai după confirmarea planului de zbor, așa că aș fi ajuns la aeroport, luându-mi ceva riscuri nenecesare, doar ca să aștept acolo. Am condus spre aeroport. De fapt, am fost condus spre aeroport, căci mașina era autonomă, oprea peste tot, menținea viteza legală riguros – nicio șansă să iau vreo amendă. Dar, sincer, aș fi vrut să pot conduce eu, cu pedala apăsată la maximum, cum făceam uneori când eram student, și asta doar pentru faptul că tensiunea în care mă aflam era la paroxism. Momentul pe care îl visasem venise; nu venise din direcția așteptată, dar venise, iar acum puteam pune planul în aplicare.

Urmăream în retrovizoare orașul care dispărea treptat. Strada era pustie la ora aceea, doar câțiva taximetriști care căutau ultima cursă a nopții. Economia informală persistentă în acțiune sau supraviețuirea dusă la formă de artă.

În mașină, am folosit ochelarii prevăzuți cu modulul pentru comunicații pentru a o suna pe Elena. A răspuns după două apeluri.

— Laura rămâne peste noapte la laborator, i-am spus direct, fără preambul.

Elena știa prea bine că, atunci când sun și vorbesc sumar, înseamnă probleme.

— Ce se întâmplă? Unde e Laura? Unde ești?

Vocea ei era alertă acum, complet trează.

— Mari probleme în USA și Canada. Îți povestesc când mă întorc. Nu ieși din casă până nu vin eu. Paza va fi dublată peste tot. Laura a rămas la laborator.

Convorbirea s-a terminat apoi și următorul apel a fost către firma de protecție a clădirilor companiei. Procedură standard pentru situații de criză. Aici urgența avea sens.

Jetul trebuia să fie gata în zece minute după sosirea mea, planul de zbor pentru Bariloche era deja obținut. Vorbisem și cu oamenii din turnul de control. Erau profesioniști. Profesioniștii rar pun întrebări.

Cu luminile orașului trecând pe lângă mine ca niște fantome portocalii, am început să desenez harta mentală a ceea ce urma, probabil, să se întâmple. În timp ce conduceam, mintea îmi funcționa în paralel; în stânga rulam analiza situației, iar în dreapta încercam să mă monitorizez emoțional; sau poate invers.

Așa lucrăm întotdeauna. Vedeam piesele pe tablă, anticipam mișcările ca într-un fel de șah tridimensional, doar că acum miza era reală și mulți oamenii aveau să sufere dacă greșeam. Nu aveam voie să greșesc. Nu acum.

Porturile închise erau Tacoma, Seattle și Portland, trei puncte strategice și toate incapacitate simultan! Cineva

plănuise asta cu grijă, cu precizie. Nu era improvizație și nu cred nici în coincidențe.

Urma Stock Marketul, Piața de Acțiuni, deci Bursa. Acolo algoritmi vor prelua imediat controlul, iar vânzarea cu frecvență super ridicată (*High Frequency Trading*) va amplifica prăbușirea. Bursa din New York avea să se prăbușească a doua zi dimineață. Din cauza panicii, vor urma vânzările. Fiecare cent în jos va declanșa mii de ordine automate de vânzare. O spirală, descendentă fără oprire, va fi activată. Sistemul se autodistruge prin funcționarea perfectă și astfel democrația financiară devine autofagă.

Lipsurile de combustibil în nord-vest vor apărea în maximum 48 de ore, iar cele de alimente cam în trei zile.

Panica venea întotdeauna prima, înainte ca lucrurile să se înrăutățească cu adevărat. Și înainte de a se putea repara ceva, se vor înrăutăți și mai mult. Lanțurile de aprovizionare vor fi perturbate la nivel global, petrolul se va prăbuși în cădere liberă, anticipând recesiunea care era pe cale să vină și care va lovi cu viteza unui tren de marfă pe o pantă descendentă, dar cu frânele blocate și aproape nimic care să-l oprească. Doar eu cred că voi putea face asta.

Capitalurile vor fugi în mare parte spre Asia, mult mai puțin spre Europa. Frankfurt. Londra. Poate Singapore, deși după ce Taiwan a fost înghițit de China, nici Singapore nu mai era ce fusese.

Un impact ca o undă de șoc, obligându-i pe toți să-și refacă hărțile mentale, asta dacă vor avea cartografi talentați. Vor apărea armate de refugiați care vor da amploare crizei, apoi vor apărea mișcări de separatism în multe părți ale lumii.

Separatismul așteaptă răbdător momentul, căci e ca o boală latentă care profită de slăbiciune, de un sistem imunitar

slăbit. Texas aștepta momentul ăsta de zeci de ani. California la fel. Mai erau și alții în USA, dar și în Canada. Quebec și Alberta, de exemplu. Erau și în Europa, Federația Rusă.

Momentul potrivit venise în sfârșit. Cascadia era camera plină de gaz. Știam asta. Știau și cei care țineau bricheta în mână. Un război civil regional, un șoc economic mondial, un domino de secesiuni care va rescrie harta Americii și probabil a lumii. Jocul, care nu era tocmai joc, se numea tot Domino, dar piesele erau secesiuni, unde prima piesă căzută creează mereu un impact psihologic.

Încă nu văzusem în direct imperii care cădeau. Acum probabil că aveam să văd unul.

Dar Argentina era ceea ce mă interesa cu adevărat. Milei și apoi Ricardo mușcaseră momeala FMI ca niște amatori. Legaseră pesoul de dolar când eu le spuseseam să nu facă asta. Crezuseră, ca și alții, că legarea pesoului de dolar promitea stabilitate, dar în același moment, pierduseră și autonomia.

Îmi amintesc conversația cu Ricardo. Eram în biroul său de la Casa Rosada. El era proaspăt ales. Plin de energie și copleșit de planuri. Plin de idealuri care aveau să se ciocnească de o realitate care le va pulveriza, și asta chiar mâine. I-am explicat atunci în detaliu. Alege bitcoin ca rezervă strategică, fă diversificarea de la dolar. Îi propusesem să treacă pe bitcoin când era trei sute de mii. Acum era un milion o sută cincizeci de mii. Nu mă ascultase. Studenții rar ascultă. Îmi acordase doar atenție, politicos. Apoi zâmbise.

Acel zâmbet amabil pe care profesorii îl afișează studenților care cred că știu ei mai bine, deși acum era invers; eu eram profesorul, și studentul meu zâmbea îngăduitor. Spusese că-i va consulta pe economiștii săi. Că va analiza propunerea. Că mă va suna. Nu mă sunase niciodată. Tăcerea luase forma

respingerii, căci e întotdeauna mai puțin conflictuală decât refuzul direct. Politica 101.

Acum aveam să-i dovedesc că greșise. Acum vor plăti prețul. Toți vor plăti. Inclusiv eu.

Însă eu voi plăti pentru altceva, pentru ceva pentru care eram pregătit.

Inflația va exploda începând de la sfârșitul săptămânii. Prețurile vor sări peste noapte. Pesoul va deveni hârtie de șters în locuri unde nu intră soarele. Sindicatul vor ieși în stradă în maximum zece zile. Apoi vine războiul civil. Apoi, probabil, junta militară din nou.

America Latină știa scenariul pe dinafară. Îl jucaseră de prea multe ori.

Trebuia să-l conving pe Ricardo. Planul de restructurare monetară pe care i-l făcusem stătea probabil într-un sertar. Poate îl citea acum, trezită în miez de noapte de vestea din Seattle. Dar era prea târziu pentru acel plan. Era nevoie de altceva.

Ceva pentru care lucrasem timp de zece ani, din 2026, de pe vremea lui Milei. Ceva care mă costase relația cu Elena și cu Laura, relații pe care sper să le pot recupera. Nici Laura, fata mea, și nici Elena, soția, nu știau încă scopul final. Elena bănuia ceva, dar nu vorbisem niciodată deschis. Nici măcar nu aflaseră despre Aretopia, ce este sau, mai exact, ce va fi. Nimeni nu știa că patru mii două sute de specialiști construiau Aretopia acum pe planșete. Arhitecți. Ingineri. Specialiști în infrastructură. Fiecare credea că lucrează la proiecte separate. Nimeni nu vedea imaginea de ansamblu. Doar eu știam cât de aproape eram și câte sacrificii făcusem și probabil voi mai face. Dar acum îl și aveam pe Atlas. Fără el, planul meu nu are nicio șansă, așa că speram să reușesc, iar apoi o să am timp și pentru familie.

Planul avea să funcționeze de data asta. Pentru Argentina. Țara mea cu un potențial imens, dar cu rezultate, până azi, zero!

Spirala corupției și a ineficienței se repetase ca un disc zgâriat pe un pick-up disfuncțional pentru că niciodată Argentina nu avusese conducerea potrivită și, evident, nicio dată viziunea necesară.

Doar improvizație și supraviețuire.

După ce am aterizat la Bariloche, limuzina m-a adus la Llao Llao. Am trecut de securitatea de la Llao Llao în jurul orei unu dimineața. Procedura era cea obișnuită. Scanare, verificare și escortă până la penthouse. Știau cine sunt. Mă văzuseră înainte.

Penthouse-ul hotelului era o capodoperă de design într-o țară care se prăbușea. Și asta, dragii mei, era contradicția personificată.

Ferestrele uriașe de la podea la tavan ofereau vedere la Anzi și la lacul Nahuel Huapi, acum în lumina lunii. Materiale exclusiviste, lemn masiv, piatră naturală, piele fină. Artă abstractă pe pereți, piese alese cu grijă. Excelenți curatori și gusturi fără reproș atunci când bugetul nu are limite.

Cineva construisese locul acesta cu dragoste. Vedeai asta în fiecare detaliu. Dar și cu foarte mulți bani. Două dormitoare principale. Băi de marmură italiană. Bucătărie high-tech cu aparatură germană.

Am trecut pe lângă masa de stejar pentru douăsprezece persoane, care probabil găzduise discuții care schimbaseră soarta țării. Niciodată în bine. Am ajuns la terasa cu piscină infinită, încălzită. Totul controlat prin voce. Lux discret, sofisticat. Plătit de contribuabili. Lux care strălucea ca un candelabru într-o clădire care de mâine se va clătina. Se mai

clătinase și în alte dăți și știa că, de obicei, luxul cade în picioare. Posibil ca acum să se înșele.

Era miezul nopții și Ricardo încă înota lungimi în piscină, singur, probabil încercând să își liniștească mintea înainte de întâlnirea noastră. Apoi am ieșit pe terasă.

Aerul rece al Patagoniei m-a lovit ștregar și mi-a dezvăluit propria respirație.

— *Hola*, a zis el, înotând spre marginea piscinei.

Apa – speram pentru el că era caldă – se mișca în jurul lui în valuri concentrice.

— Mă bucur să te văd, Alejandro. Deși circumstanțele nu sunt dintre cele mai fericite.

— Pentru mine, circumstanțele nu s-au schimbat, am răspuns, privind apele întunecate ale lacului dincolo de balustradă. Pentru tine însă, totul e pe cale să se schimbe, drastic și, din păcate, imediat.

A ieșit din piscină, cu apa picurând pe dalele de piatră. S-a șters cu un prosop alb. Ne-am îmbrățișat. Îmbrățișarea a fost scurtă, formală. Ricardo Bautista Morales. Președintele Argentinei. Fostul meu student, unul strălucit, posesor al unei inteligențe tehnice extraordinare, dar căruia îi lipsea profunzimea. Slab, înălțime medie, trăsături ascuțite care păreau săpate în piatră. Ochii adânci de culoarea alunei, încadrați de cearcane care spuneau povestea nopților nedormite. Părul, cândva negru ca tăciunele, acum presărat cu argintiu. Îmbătrânise prematur; unul din modurile în care plătea tribut puterii.

— Câteva minute, să mă îmbrac, a zis el și a dispărut înăuntru.

M-am așezat pe unul dintre scaunele de lângă piscină și am privit orașul. Luminile de la ferestre, străzile pustii, viața care continua fără să știe ce urma să vină.

Mi-am pus ochelarii prevăzuți cu modulul de comunicații, am clipit până am activat telefonul și am verificat piețele asiatice. Piețele deschiseseră deja în unele capitale, iar altele erau pregătite. Acolo era un masacru; aici urmează un tsunami. Președintele a revenit îmbrăcat obișnuit, de casă. Tricou negru, pantaloni de jogging. Ne-am așezat față în față la masa mică de lângă piscină. Vântul aducea mirosul de pin din pădurile dimprejur.

— Tsunamiul care s-a ridicat la Seattle aseară va fi mâine în Buenos Aires, am spus direct. Dolarul se devalorizează. Argentina intră în faliment în trei luni. Buenos Aires va arde din nou. Posibil să te văd fugind cu elicopterul precum Ceaușescu.

— Lasă glumele proaste, a zis el, dar nu părea supărat. Pur și simplu, era obosit. Ne știm de prea mult timp, a continuat. Am dat ordine clare înainte să ajungi tu aici. Bursa va fi închisă, gărzile federale în alertă, armata mobilizată. La fel Poliția. Securitatea. Sistemele sunt toate activate. Și-a încrucișat mâinile pe masă și a mai spus: Nu îmi fac griji. Poporul a început să aibă încredere în mine. Ai văzut sondajele. Vom trece peste asta.

M-am uitat la el în tăcere pentru câteva secunde. Credea cu adevărat ce spunea. Sau își dorea să creadă.

— Te amăgești, Ricardo, am spus calm. Toate măsurile tale nu vor putea opri acest tsunami. Puteai izola Argentina acum doi ani, când te-am implorat să renunți la FMI și la americani. Când te-am rugat să nu legi pesoul de dolar, ci de bitcoin. M-am grăbit să continui înainte să poată răspunde. Te-am implorat. Acum e târziu pentru măsuri defensive, trenul acela a plecat de mult. E timpul să părăsești insula falsă a stabilității, care îți oferă doar o realitate alternativă de unde poți ignora

furtuna din jur. Am lăsat o pauză menită să îi permită să digere informația. Dar mai există o soluție. Și de aceea sunt aici acum, la ora asta, în loc să fiu acasă cu familia mea. Dar această fereastră de oportunitate se închide repede. M-am aplecat puțin spre el și i-am spus: Va trebui să iei decizia care trebuie. Pentru tine. Pentru supraviețuirea ta politică. Și, sincer, chiar fizică. Dar mai important decât viața ta, oricât aș ține la tine – decizia care trebuie pentru Argentina. Ești în fața unei decizii istorice. Poate cea mai importantă din istoria țării noastre. Am lăsat să se scurgă câteva secunde. Întotdeauna am crezut că Argentina trebuie să fie mai mult, am adăugat, privind luminile orașului. E bogată în resurse naturale. Are populație calificată. Dar nu a avut niciodată sistemul potrivit pentru a-și debloca întregul potențial. Am ajuns aici după ce ani la rând am contabilizat decizii catastrofale și le-am pus ca niște greutateți, una peste alta, până am prăbușit podul care trebuia să ne ducă spre bunăstare; și nimeni nu a mai fost în stare să îl repare. Până acum! Mi-am întors privirea iarăși spre el. Atât partidele de dreapta, cât și cele de stânga au distrus-o prin incompetență și management defectuos. Ți-o spun direct pentru că îmi ești prieten. Dar mai avem o șansă.

Ricardo parcă și-a scos puțin țepii. Normal că nu îi convenea, înțelegeam perfect asta; nu mai voia să fie student, ci „don profesor“, cu un ego care îi dicta să predea altora ce și cum.

— Nu ești politician, Alejandro. Habar nu ai. Întotdeauna voi aștia de pe tușă v-ați permis luxul să gândiți și să acționați diferit. S-a ridicat, nervos. Nu ai idee cât de greu e să lucrezi cu opoziția. Cu corupția omniprezentă. Chiar și cu prostia. Habar n-ai ce greu e să treci legi prin Parlament, pentru a eșua apoi la o Curte Supremă care e la fel de coruptă. A continuat, ridicând ușor vocea. Nu sunt gata să recunosc că am eșuat,

asta îmi ceri tu? Nu vreau să fiu încă un lider care e pe cale să eşueze. Argentina nu este în haos acum. Pesoul e stabil. Inflația e mică, nu a devorat salariile. Datoriile sunt mari, e drept, dar le plătim cât și cum putem. Am încercat toate măsurile de austeritate. Renegocierea cu FMI. Naționalizarea unor industrii. Privatizarea altora. S-a oprit, respirând mai greu acum. Situația geopolitică globală nu ne ajută deloc. Dar ai văzut și tu cât muncesc. Ce eforturi facem.

— Da, am răspuns. Dar dacă tu crezi că scena globală e o mizerie acum, așteaptă să o vezi în următoarele săptămâni. Federația Statelor Unite s-a polarizat definitiv în al doilea mandat al lui Trump și a continuat și în mandatele succesorilor, provocând una dintre schismele pe care toți le credeau imposibil de provocat. Și asta s-a întâmplat ieri. Ultimul imperiu e pe cale să se destrame sub ochii noștri, Ricardo.

Continuarea mea a venit fără milă.

— Tu, ca și Milei, ați acceptat să le pupați inelele, pentru că așa era mai ușor. Alternativa era mai grea, trebuia să iei măcar tu alt drum. Poate chiar alături de BRICS, dacă nu voiai soluția mea, bitcoinul. Reformele lui Milei au fost ca un termometru defect: cifrele arătau vindecare, dar pacientul – poporul – suferea. Eșecurile repetate până la tine au creat o forță proprie, un fel de gravitație ce trage orice președinte în jos; și acum e rândul tău, amice. E adevărat însă că ai reparat magistral colapsul din 2034, care a lovit ca o avalanșă: ai acționat rapid, brutal, dar te-ai ridicat la un nivel superior în ciuda tensiunii, a panicii. Bravo! Acum nu mai ai cum, crede-mă. Am făcut iar o mică pauză. Ricardo, când cea mai puternică federație din lume începe să găfâie – ceea ce se întâmplă sub ochii noștri chiar acum, deși tu încă nu vrei să crezi –, lumea nu va mai fi la fel niciodată.